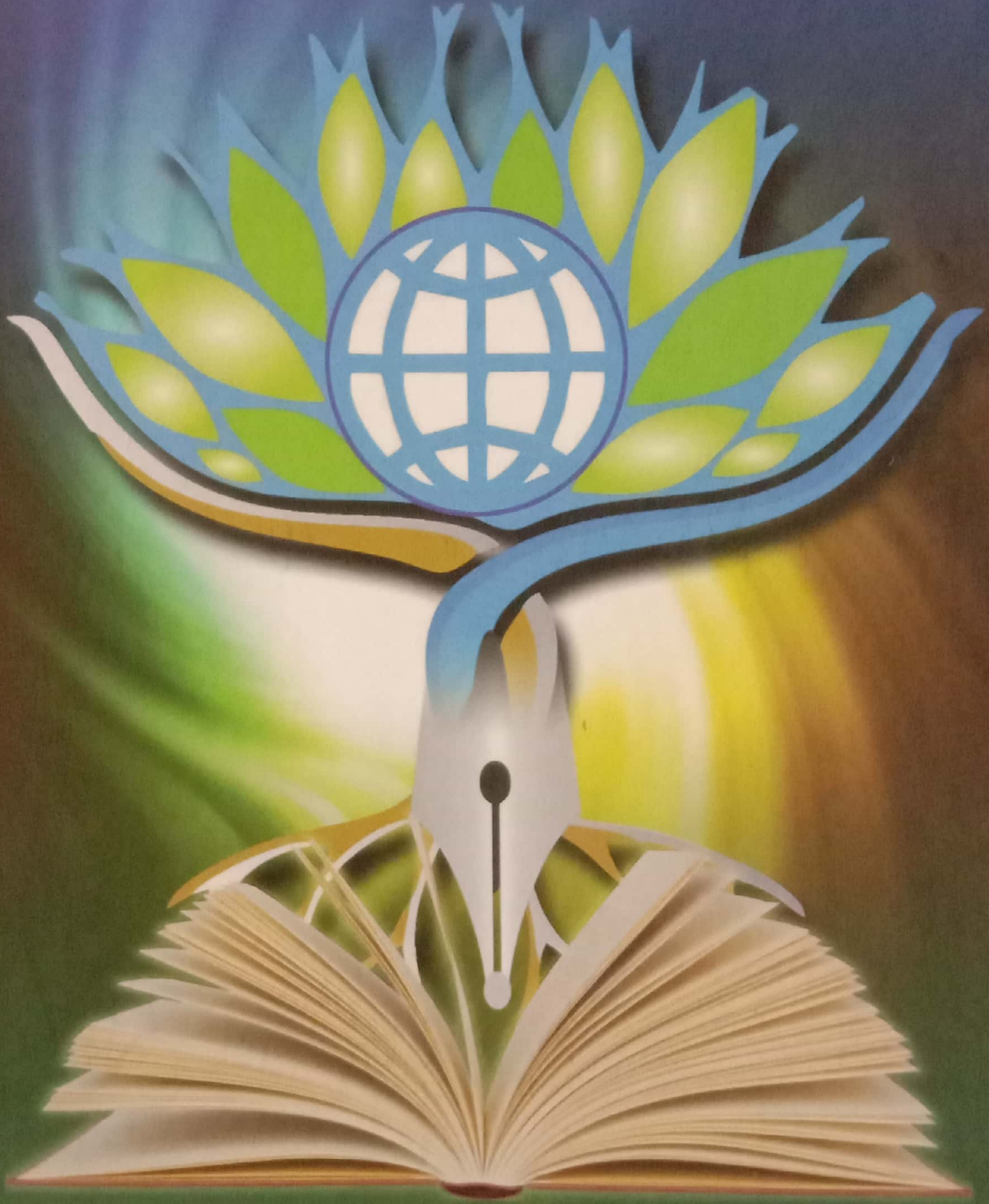

ಮಹೋನ್ನತ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯ ಸಮಗ್ರ ನೋಟ

ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರು

● ಪ್ರೊ. ಬಿ.ಬಿ. ಡೆಂಗನವರ ● ಡಾ. ಆರ್. ವಿ. ಪಾಟೀಲ

ಪರಿವಿಡಿ

೧.	ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆ : ಹೊಸ ಅಧ್ಯಯನದ ನೆಲೆಗಳು • ಡಾ. ವಿ. ಎಸ್. ಮಾಳಿ	೧ ೫
೨.	ಜಗದ ನಂಟು ನೀನೆ ಅಯ್ಯ • ಡಾ. ಬಿ. ಜಿ. ಬಿರಾದಾರ	೮
೩.	ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳು • ಕೆ. ಗಂಗಾಧರ	೧೩
೪.	ಆಧುನಿಕ ಮರಾಠಿ ಕಥಾ ಸಾಹಿತ್ಯ • ಡಾ. ಎಸ್.ಟಿ. ಮೇರವಾಡೆ	೧೭
೫.	ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಮನೋಧರ್ಮ • ಡಾ. ಶ್ರೀಶೈಲ ನಾಗರಾಳ	೨೧
೬.	ಹಳಗನ್ನಡ ಓದುವ ಮತ್ತು ಗ್ರಹಿಕೆಯ ವಿಧಾನಗಳು • ಡಾ. ಆರ್. ವಿ. ಪಾಟೀಲ	೨೪
೭.	ಗಡಿ ಸಾಮರಸ್ಯ ಮತ್ತು ಸೌಹಾರ್ದತೆ • ಡಾ. ಎಚ್. ಬಿ. ಕೊಲ್ಕಾರ	೨೮
೮.	ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ • ಡಾ. ಜಿನದತ್ತ ಅ. ಹಡಗಲಿ	೪೩
೯.	ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆ • ಪ್ರೊ. ಬಿ. ಬಿ. ಡೆಂಗನವರ	೫೦
೧೦.	ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸುದ್ದಿ ಪ್ರಸಾರ ವಾಹಿನಿಗಳು • ಡಾ. ಎಂ. ಎಸ್. ಮಾಗಣಗೇರಿ	೫೫
೧೧.	ದಲಿತ ಬಂಡಾಯದ ಗದ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಹಂತಗಳು • ಡಾ. ಯಲ್ಲಪ್ಪ ಹಿಮ್ಮಡಿ	೬೧
೧೨.	ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಚಳುವಳಿಯ ವೀರ ವನಿತೆಯರು • ಪ್ರೊ. ಶಾಂತಲಾ ನಾಯಕ	೬೭
೧೩.	ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಯ: ಒಂದು ಅವಲೋಕನ • ಗುರು ಗ. ಪಾಟೀಲ	

ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆ

• ಪ್ರೊ. ಬಿ. ಬಿ. ಡೆಂಗನವರ

ಪ್ರಾಚೀನತೆ, ವೈವಿಧ್ಯ, ವೈಪುಲ್ಯ ಮತ್ತು ವೈಶಾಲ್ಯತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಭರತಖಂಡದ ಯಾವ ಸಾಹಿತ್ಯದೊಡನೆಯಾದರೂ ಹೊಯ್‌ಕಯ್ಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬಹುದೆಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಕನ್ನಡಿಗನೂ ಹೆಮ್ಮೆ ಪಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದ ಗಾಳಿ ಬೆಳಕುಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತ, ಸ್ವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡದೆ ಆತ್ಮಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಆಯಾ ಕಾಲದ ಮನೋಧರ್ಮ ವಿಚಾರ ಧಾರೆಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿ ಬಿಂಬಿಸುತ್ತ, ವಸ್ತು ರಚನೆ ಛಂದಸ್ಸು ರೀತಿ ಮುಂತಾದ ಕಾವ್ಯಸಂಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗ ನಡೆಸುತ್ತ, ಅದು ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮಹಾಪೂರವಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತ ಬಂದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ರೀತಿ ಛಂದಸ್ಸುಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವಷ್ಟು ಸಂಶೋಧನೆ ಪ್ರಯೋಗಗಳು ಬೇರಾವ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲೆಯೂ ನಡೆದಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು. ವೃತ್ತ ಕಂದ ಗದ್ಯಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಚಂಪೂವನ್ನು ರಗಳೆ ಷಟ್ಪದಿಗಳು ಹಿಂದಕ್ಕೆದೂಡಿದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಸಹ ತ್ರಿಪದಿ ಸಾಂಗತ್ಯಗಳು ಕೆಲಕಾಲ ಹಿಂದೆಸರಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿವೆ. ಇನ್ನೂ ವಚನಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಸರಿಮಿಗಿಲಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾರ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ವಿರಳವೆಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿ ಆಗಲಾರದು. ಪ್ರಾರಂಭ ಕಾಲದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಸದ್ಯದ ಅವಧಿತನಕ ಈ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಗಳು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿರುವದೇ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವ್ಯಾಪಕತೆಗೆ ಹಾಗೂ ಮಹೋನ್ನತೆಗೆ ಜ್ವಲಂತ ನಿದರ್ಶನವಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡಕವಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕೃತಿ ನಿರ್ಮಿತಿ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಕ್ರಿಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಿಚ್ಚಳವಾದ ಅರಿವನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಂಡವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದಿನ ಕವಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ತಮ್ಮ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಗೆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಾದ ಭಾರತೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯೊಂದು ಇತ್ತು ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳಿಗೆ ಇದ್ದ ಪರಂಪರೆಯ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಎರಡು ವಿಧವಾದದ್ದು ಎನ್ನಬಹುದು. ಒಂದು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಅಥವಾ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಾದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆ

೪೩

ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆ

ಈ ಎರಡನ್ನು ಕುರಿತು ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳು ಇರಿಸಿಕೊಂಡ ಸಂಬಂಧ ಹಾಗೂ ತೋರಿದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳೇ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿವೆ ಎಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಇದರ ಜತೆಗೆ ಪ್ರಾಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದ ಸೋದರ ಭಾಷೆಗಳಾದ ತಮಿಳು, ತೆಲಗು ಭಾಷಾ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳೊಂದಿಗೂ ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳು ನಡೆಸಿದ ಕೊಡುಪಡೆಗಳ ಪರಿಣಾಮವೂ ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲದರಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗುವ ಸಂಗತಿ ಎಂದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೃತಿ ರಚನೆ ಮಾಡಿದ ಕವಿಗಳಿಗೆ ಎಂದೂ ಕನ್ನಡವಷ್ಟೆ ಸಾಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮಾತು ಇಂದಿಗೂ ನಿಜವಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆ ಇಳಿಮುಖವಾಗಿದ್ದರೂ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯವು ತನ್ನ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಕೃತಿಗಳ ಮೂಲಕ ನಡೆಸಿದ ಸಾಧನೆ, ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಸಿದ್ಧಿಯೂ, ಕಾವ್ಯ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಕುರಿತು ನಡೆದ ವಿಪುಲವಾದ ಚರ್ಚೆಯೂ ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಿದ್ದವು. ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಸ್ತು ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಪರಂಪರೆ ನಮ್ಮ ಕವಿಗಳ ಕಾವ್ಯ ನಿರ್ಮಿತಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ದೊಡ್ಡ ಆಕರ್ಷಣೆಯೂ ಸವಾಲೂ ಆಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತ್ತು.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೊದಲಿಗರು ಜೈನ ಕವಿಗಳು ಅಥವಾ ವೈದಿಕೇತರ ಕವಿಗಳು. ಹೀಗೆ ವೈದಿಕೇತರರಾದ, ವೈದಿಕಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಜೈನಧರ್ಮದ ಕವಿಗಳಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಮತ್ತು ಅದೇ ಧೋರಣೆಯ ವೀರಶೈವ ಕವಿಗಳಿಂದ ಮುಂದುವರೆದು ತದನಂತರ ಭಕ್ತಿಪಂಥದಿಂದ ಮುನ್ನಡೆದ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸ್ವರೂಪ ಯಾಕೆ ಬೇರೆಯಾಗಿದೆ. ಎಂಬುವುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ವೈದಿಕಪರಂಪರೆಯ ರಾಮಾಯಣ ಮಹಾಭಾರತಗಳಂತೆ, ಜೈನಪರಂಪರೆಯ ರಾಮಾಯಣ ಮಹಾಭಾರತಗಳೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆ. ಆದರೆ ವೈದಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ರಾಮಾಯಣ ಮಹಾಭಾರತದ ಕಥಾವಸ್ತುಗಳು, ತಮ್ಮ “ಮೆಯ್ಯೆಡೆಲೀಯದೆ” ನಿರ್ವಹಣೆಗೆ ಒಳಗಾದರೂ, ಪಂಪ, ರನ್ನ, ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ, ಕುವೆಂಪು ಅವರಲ್ಲಿ ಅವು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ರೂಪ ಹಾಗೂ ಸತ್ವಗಳೆ ಬೇರೆಯಾಗಿವೆ.

ಕುವೆಂಪು ಅವರು ತಮ್ಮ ರಾಮಾಯಣ ದರ್ಶನವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುವಂತೆ “ಕನ್ನಡದಿ ಬೇರೆ ಕತೆಯೆಂಬಂತೆ ಬೇರೆ ಮೈಯಾತಂತೆ, ಮರುಹುಟ್ಟುಪಡೆದಂತೆ” ಮೂಡಿದವುಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಜೈನಕವಿಗಳು ಶೈವಪರಂಪರೆಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟದೆಹೋದದ್ದು ವೀರಶೈವ ಕವಿಗಳು ವೈಷ್ಣವಪರಂಪರೆಯ ಕಥಾ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟದೆಹೋದದ್ದು, ಶ್ರೀರಾಮ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣರಂಥ ಪೂರ್ವಕಾವ್ಯೋಕ್ತಿ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಜೈನ ಹಾಗೂ ವೀರಶೈವ ಕವಿಗಳು ತೋರ್ಪಡಿಸಿರುವ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವೈದಿಕಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಕುರಿತು. ಈ ಧರ್ಮಗಳವರು ತಾಳಿದ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವೈದಿಕ ಮನೋಧರ್ಮಕ್ಕೆ

ಸ್ವಷ್ಟವಾದ ವಿರೋಧವನ್ನು ದಾಖಲೆಮಾಡುವ ವಿರಶೈವ ಸಾಹಿತ್ಯದ “ವಚನ” ಎಂಬ ಪ್ರಕಾರವಾಗಲೀ, ಆನಂತರ ಬಂದ ರಗಳೆ, ಷಟ್ಪದಿ, ಸಾಂಗತ್ಯ, ತ್ರಿಪದಿ ಕಾವ್ಯಗಳಾಗಲೀ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬರದ ರೂಪಗಳಾಗಿವೆ. ಅಷ್ಟೆ ಏಕೆ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಅವರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಚಂಪೂ ಕಾವ್ಯ ರೂಪವೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ವಿಶಿಷ್ಟ ಮಾತ್ರವಾದದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡವು ಕೊಟ್ಟ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ವಿದ್ವಾಂಸರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿದೆ. “ಚಂಪೂ” ಎಂಬ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಕಾರದ ಹಾಗೂ ಲಕ್ಷಣದ ಉಲ್ಲೇಖವು ಮೊದಲು ದಂಡಿಯ “ಕಾವ್ಯದರ್ಶನದಲ್ಲಿಯೆ” ಕಾಣಿಸುವುದಾದರೂ “ಹತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಯಾವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಚಂಪೂ ಗ್ರಂಥಗಳ ಉಲ್ಲೇಖವು ದೊರೆಯದಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹಿಂದೆ ಚಂಪೂಗ್ರಂಥಗಳ ರಚನೆ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ದಕ್ಷಿಣಾತ್ಯನಾದ ದಂಡಿ ಕನ್ನಡದ ಚಂಪೂಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಚಂಪೂ ಪ್ರಕಾರವೇ ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳ ಸ್ವಂತ ಅವಿಷ್ಕಾರವಾಗಿರುವುದರ ಜೊತೆಗೆ, ಆ ಕಾವ್ಯದ ಮೂಲಕ, ಲೌಕಿಕ ಆಗಮಿಕವೆಂಬ ವರ್ಗೀಕರಣದಲ್ಲಿ ಕತೆ ಹೇಳುವ ವಿಧಾನವಾಗಲಿ, ಸಮಸ್ತ ಭಾರತ ಹಾಗೂ “ಸಿಂಹಾಳವಲೋಕನ” ತಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪುರಾಣ ವಸ್ತುವುಗಳನ್ನು ಸಮಾಕರಿಸಿ ಮಹಾಭಾರತ ಕಥಾ ವಸ್ತುವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಕ್ರಮವಾಗಲೀ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಗೆ ಅಪರಿಚಿತವಾದ ಸಂಗತಿಗಳಾಗಿವೆ. ಇದೇ ಚಂಪೂ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಅಂಡಯ್ಯನ “ಕಬ್ಬಿಗರ ಕಾವ” ದೇಶಿಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದ “ಕುಮಾರ ರಾಮನ ಸಾಂಗತ್ಯ” ಹರಿದಾಸರ ಕಿರ್ತನೆಗಳು ಇವೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡದ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿದಂಥವುಗಳೇ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಕನ್ನಡಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತವೇ ಪ್ರೇರಕ ಫೋಷಕಗುರು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಬಿ. ಎಂ. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯನವರು ಫೋಷಣೆ ಕೇವಲ ಅರ್ಧಸತ್ಯ ಮಾತ್ರ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಅವರ ಫೋಷಣೆಯಲ್ಲಿ “ಪ್ರೇರಕ” ಎಂಬ ಮಾತನ್ನಷ್ಟೆ ಒಪ್ಪಬಹುದು. ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕಾವ್ಯವೇ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕೇಂದ್ರ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಸಮಸ್ತವೂ ಆಗಿತ್ತು. ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ಕಾವ್ಯ ಈ ಎರಡು ಸಮಾನಾರ್ಥಕವಾಗಿದ್ದ ಕಾಲ ಅದು ಕಾವ್ಯ ಅಂದರೆ ಕೇವಲ ಗದ್ಯ ಪದ್ಯ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ನಾಟಕವೂ, ಕಾವ್ಯವನ್ನು ದೃಶ್ಯ ಮತ್ತು ಶ್ರವ್ಯ ಎಂದು ವಿಭಾಗಿಸಿ ನಾಟಕವನ್ನು ಶ್ರವ್ಯ ಕಾವ್ಯದ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಯಿತು.

ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಕಾವ್ಯಪರಂಪರೆಯೊಂದರ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ವಸ್ತು ಪರಂಪರೆಗೆ ಭಾಷಾ ಪರಂಪರೆಗೆ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ಪರಂಪರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಸಂಬಂಧ ಹಾಗೂ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ತೋರುವುದರ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳು ತಮಗಿಂತ ಹಿಂದಿನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಗೆ ತಾವೆಷ್ಟು ಋಣಿಯಾಗಿಗಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡದ

ಮೊದಲ ಲಕ್ಷಣಕಾರನಾದ ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗಕಾರನೇ “ಪೂರ್ವಕಾವ್ಯ ರಚನೆಗಳಂ ತಾಂ ಮೊದಲೋಳ್ ಕಲ್ತಂಗಲ್ಲದೆ, ಪದಮೋಳ್ ಜಾಣಂ ಬೆಡಂಗುಂ ಅಕ್ಕುಮೆ ಕೃತಿಯೋಳ್” ಎಂದು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಪೂರ್ವಕವಿ ಸ್ಮರಣೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ಕವಿಗಳು ತಾವು ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಕವಿಗಳ ಕಾವ್ಯದ ಒಳ್ಳೆಯ ಲಕ್ಷಣಗಳು ತಮ್ಮ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೆಲಸಲಿ ಅಥವಾ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಲಿ ಎಂಬ ಆಶಯ, ಎರಡು ಹೀಗೆ ಹಿಂದಿನ ಕವಿಗಳ ಕಾವ್ಯದ ಕೆಲವು ವಿಶೇಷ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದ ವಿಮರ್ಶನ ಮನೋಧರ್ಮ ಮೂರು-ಹಿಂದಿನ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿವು ಮತ್ತು ಗೌರವಿದ್ದರೂ ತಾವು ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ಅಥವಾ ಅನುಕರಿಸುವವರಾಗದೇ ಅದರಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ವಿಭಿನ್ನವಾದ ಕೃತಿ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಬೇಕೆನ್ನುವ ಒಂದು ಎಚ್ಚರವಾಗಿತ್ತು. ರನ್ನ ತನ್ನ ಗದಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸ ವಾಲ್ಮೀಕಿಗಳ ಸ್ಮರಣೆಯ ಜತೆಗೆ ಪದ್ಯ ರಚನೆಯೋಳ್ ಕಾಳಿದಾಸನಂ ಗದ್ಯ ರಚನೆಯೋಳ್ ಬಾಣನುಂ ಮುಂ ಕವಿಗಳಿವರಮ್ ಎನಗೆ ಅಭಿವಂದ್ಯರ್ ಎಂದು ಕಾಳಿದಾಸ ಬಾಣರನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿದ್ದಾನೆ.

ಧರ್ಮಾಮೃತದ ಕವಿ ನಯಸೇನನು ತನಗಿಂತ ಪೂರ್ವದ ಕವಿಗಳನ್ನು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಸುತಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅಸಗನದೇಸಿ ಪೊನ್ನನಮಹೋನ್ನತಿವೆತ್ತ ಬೆಡಂಗು ಪಂಪನ ಒಂದು ಅಸದೃಶ್ಯಮಪ್ಪ ಅಪೂರ್ವರಸಂ, ಎಯ್ದೆ ಗಜಾಂಕುಶನ ಒಳ್ಳುವೆತ್ತು ರಂಜಿಸುವ ಸಮರ್ಥ ದೃಷ್ಟಿ, ಗುಣವರ್ಮನ ಜಾಣ್ ಕವಿರತ್ನನ ಓಜೆ ಶೋಭಿಸಿ ನೆಲಸಿ ಇರ್ಕೆ ಧಾರಿಣಿ ಮನಂಗೊಳೆ ಮತ್ಕೃತಿಯೋಳ್ ನಿರಂತರಂ ಎಂದಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಗುಣಗಳು ತನ್ನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ನೆಲಸಲಿ ಎಂದು ತನಗಿಂತಲೂ ಪೂರ್ವದ ಕವಿಗಳನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಜನ್ನ ಮಹಾಕವಿಕೂಡ ತನ್ನ ಅನಂತನಾಥ ಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ನಿವೇಧಿಸುತ್ತಾನೆ. ಎನಗೆ ಅನುಕೂಲಮಕ್ಕೆ ಗುಣವರ್ಮನ ಜಾಣ್ಣುಡಿ / ಪಂಪನ ಇಂಪು, ಪೊನ್ನನ ಬಗೆ, ನಾಗವರ್ಮನ / ಬಹುಜ್ಞತೆ, ರನ್ನನ ಕಾಂತಿ, ನಾಗಚಂದ್ರನ ರಸಭಾವ / ವುಷ್ಟ ಬಾಣನ ಮೃದುಬಂಧ / ತನ್ನ ಕೃತಿ ರಚನೆಗೆ ನೆರವಾಗಲಿ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ / ಲಕ್ಷ್ಮೀಶ ಕವಿಯೂ ಕೂಡ ಈ ರೀತಿ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ / ಧರೆಯೋಳ್ ರಾರಾಜಿಸುವ ಕನ್ನಡದ ನುಡಿಗಳ / ಬಗೆಯರಿದ ಕಾವ್ಯ ಲಕ್ಷಣದಿಂದ ಮುನ್ನೆ / ಕಬ್ಬಗಳನುಸುರಿದರದೆ ಲಕ್ಷಮಲ್ಲದೆ / ಪೆರತೆನಗೆ ಸಲ್ಲದದರಿಂದ ಪೂರ್ವ ಕವಿಗಳಂ / ನಮಿಸಿ ನಾಂ ಕತೆಪೇಳ್ವೆನು / ಎಂದು ವಿನಯತೆಯನ್ನು ಮೆರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಕುವೆಂಪು ಅವರು ತಮ್ಮ ಶ್ರೀ ರಾಮಾಯಣದರ್ಶನಂ ಮಹಾಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ / ಹೋಮರಂಗೆ ವರ್ಜಿಲಗೆ ಡಾಂಟೆಗೆ/ಮೇಣ್ ಮಿಲ್ಟನಿಗೆ / ನಾರಣಪ್ಪಂಗೆ ಮೇಣ್ ಪಂಪನಿಗೆ ಋಷಿವ್ಯಾಸ / ಬಾಸ ಭವ ಭೂತಿ ಮೇಣ್ ಕಾಳಿದಾಸಾದ್ಯರಿಗೆ /

ನರಹರಿ ತುಲಸಿದಾಸ ಮೇಣ್ ಕೃತ್ತಿವಾಸಾದಿ / ನನ್ನಯ್ಯ ಫಿದೂಸಿ
 ಕಂಬಾರವಿಂದರಿಗೆ / ಹಳಬರಿಗೆ ಹೊಸಬರಿಗೆ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಕಿರಿಯರಿಗೆ, /
 ಕಾಲದೇಶದ ನುಡಿಯ ಜಾತಿಯ ವಿಭೇದಮಂ / ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಜಗತೀ
 ಕಲಾಚಾರ್ಯರೆಲ್ಲಗೆ / ಜ್ಯೋತಿಯಿರ್ಪಡೆಯಲ್ಲಿ ಭಗವದ್ ವಿಭೂತಿಯಂ, /
 ದರ್ಶಿಸುತೆ, ಮುಡಿಬಾಗಿ ಮಣಿದಿಕ್ಕೆ ಜೋಡಿಸುವೆನಾಂ / ಎಂದು ಪೂರ್ವಕವಿ
 ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳೆಲ್ಲರಿಗೂ, ತಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯ ಪರಿಚಯ, ಪರಂಪರೆಯ
 ಬಗ್ಗೆ ಗೌರವಿದೆ; ಹಾಗೆಯೇ ತಮ್ಮ ಕೃತಿ ರಚನೆ ಆ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ
 ಪಡೆಯಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಕನ್ನಡ
 ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ವಸ್ತುಗಳು ಬೇರೆಯಾದರೂ ಬರವಣಿಗೆಯ ಕ್ರಮಗಳು ಬೇರೆಯಾದರೂ,
 ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಮುಂದುವರಿದದ್ದು ಕಥನ ಸಂಪ್ರದಾಯವೆ. ಅಂದರೆ
 ಕಾವ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾದ ಕಥಾವಸ್ತು ಇರಬೇಕು ಅನ್ನುವುದು, ಆ
 ಕಥಾವಸ್ತುವನ್ನು ಕುರಿತೆ ಎಲ್ಲ ಕವಿಗಳೂ ಮೊದಲು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು
 'ಪೇಳಲೆಂದೆತ್ತಿಕೊಂಡೆಂ ಕಥಾಭೀತ್ತಿಯಂ' ಎಂದು ಪಂಪನೂ, 'ಇತಿಹಾಸವೆಂಬ
 ವಿಮಳಾಮೃತವಾರ್ಧಿಯೊಳ್ ಬಗೆದಕಲ್ಪ ಕುಜದಂತೆ ರಸಾನ್ವಿತ ಮಾಗಿರೆಕಥೆ
 ಎಂದು ಜನ್ನನೂ, 'ಕತೆಜಿನ ಚರಿತಮೆ' ಎಂದು ನೇಮಿಚಂದ್ರನೂ, ಕಥೆ ವಿಷ್ಣು
 ಪುರಾಣಂ' ಎಂದು ರುದ್ರಭಟ್ಟನೂ, 'ಕಥಾಸಂಗತಿ ಗಿರಿ ಜೋದ್ವಾಹಂ' ಎಂದು
 ಹರಿಹರನೂ, ತನ್ನದು 'ಸಲ್ಲಲಿತ ಪುಣ್ಯ ಕಾವ್ಯ ಕಥನ' ಎಂದು ರಾಘವಾಂಕನೂ,
 'ಜಾತಿವೀರನ ರಾಮನಾಥನ ಜಗವಿಖ್ಯಾತರ ಕಥೆಯ ಹೇಳುವೇನು' ಎಂದು
 ನಂಜುಂಡನೂ, 'ತಿಳಿಯ ಹೇಳುವೆ ಕೃಷ್ಣ ಕಥೆಯನು' ಎಂದು ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನೂ,
 'ಕನ್ನಡದೊಳಗೊಂದು ಕತೆಯ ಪೇಳುವೆನೆಂದು ನಿನ್ನಾಚ್ಚೆಕಂಡ್ಯ ನನ್ನೊಡೆಯಾ,
 ಎಂದು ರತ್ನಾಕರನೂ, 'ಅರಸಕೇಳ್ ಮುಂದಣ ಕಥಾ ವಿಸ್ತಾರವನು' ಎಂದು
 ಲಕ್ಷ್ಮೀಶನೂ, 'ಕಥೆಯ ನಾಮಂ ಚನ್ನ ಬಸವ ಪೌರಾಣಂ' ಎಂದು ವೀರುಪಾಕ್ಷ
 ಪಂಡಿತನೂ, 'ಆವ ನಲ್ಲತೆಯಂ ಪೇಳ್ವೆಂ' ಎಂದು ಮುದ್ದಣನೂ, ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು
 ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಕವಿಗಳ ಪಾಲಿಗೆ ಕತೆ ಹೇಳುವುದು ಎಷ್ಟೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತು
 ಎಂಬುದು ಮನದಟ್ಟಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಕವಿಗಳೆಲ್ಲ ಮೂಲತಃ
 ಕತೆಗಾರರೇ ಇನ್ನೂ ಆ ಕತೆಯ ವಸ್ತು ಏನು, ಅದರ ನಾಯಕಯಾರು ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು
 ನಮ್ಮ ಕವಿಗಳು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ರನ್ನ ಮಹಾಕವಿ "ನೆಗೆಳ್ಳೆ ಗದಾಯುದ್ಧ ಎಂದು
 ಹೇಳಿದರೆ ರಾಘವಾಂಕನು 'ಕೃತಿಗೆ ನಾಮಂ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ ಚಾರಿತ್ರ್ಯಂ ಎಂದು
 ಹೇಳಿ ಜತೆಗೆ ಇಂಥ ನಾಮನಿರ್ದೇಶನ ಹಾಗೂ ತಾವು ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ಕಥಾ
 ವಸ್ತುವಿನ ನಾಯಕ ಪಾತ್ರಗಳು ಎಂಥ ಮಹಿಮಾಶಾಲಿಗಳು ಎಂಬುದನ್ನು
 ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. "ಕೃತಿಗೀಶ್ವರ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಸಾಹಸಭೀಮಂ' ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ.

ರನ್ನ 'ಈ ಕೃತಿಗೆ ಕಥಾಪತಿ ಕೃಷ್ಣ' ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ರುದ್ರಭಟ್ಟ; 'ಭಾಷುರೆ ಕಾವ್ಯನಾಥಂ ಗಿರಿಜಾನಾಥಂ ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಹರಿಹರ; ಕತೆಪಿರಿದಾದೊಂಡಂ, ಕತೆಯ ನಾಯಕನ್ ಉನ್ನತ ವಂಶ ವೀರ್ಯವಿಶ್ರುತ ಮಹಿಮ ಪ್ರಪಂಚಗುಣಂ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಗುಣವರ್ಮನು ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕವಿಗಳು ಕಥಾ ನಾಯಕನಿಗೆ ಏನೆನು ಉದಾತ್ತ ಗುಣಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಕನ್ನಡದ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬದಲಾದದ್ದು ಅದರ ಛಂದೋರೂಪಗಳೇ ಹೊರತು ಅದರ ಕಥನರೂಪ ಅಲ್ಲ. ಪಂಪನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮುದ್ದಣನವರೆಗೂ " ಆವ ಕತೆಯಂ ಪೇಳೆಂ" ಎಂಬುದೆ ಕವಿಗಳ ಮುಖ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಗಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟಾದ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲರೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾಲ ಕೂತು ಕೇಳುವಂತ, ಸುದೀರ್ಘವಾದ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವುದೇ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯ 'ವಸ್ತುವಿನ' ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ಕತೆಯನ್ನು ಹೇಳುವಂಥ ಛಂದೋ ರೂಪಗಳು ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿವೆ. ಅಷ್ಟೇ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಬದಲಾದ ಛಂದೋರೂಪಗಳನ್ನೇ ಕಾವ್ಯ ರೂಪಗಳೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಚಂಪೂ, ಷಟ್ಪದಿ, ಸಾಂಗತ್ಯ, ರಗಳೆ, ತ್ರಿಪದಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಕಾವ್ಯಕ್ಕೆ ಬಳಸಿದ ಛಂದೋ ರೂಪಗಳೇ ಹೊರತು ಅವುಗಳೇ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಕಾವ್ಯರೂಪಗಳೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಬಾರದು ಅಧಿಪುರಾಣವನ್ನು ಚಂಪೂವಿನ ಛಂದೋರೂಪದಲ್ಲಿ ಪಂಪನು ಹೇಳಿದ್ದರೆ, ಅದೇ ಕಥೆಯನ್ನು ರತ್ನಾಕರನು ಸಾಂಗತ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಹರಿಹರನು, ಬಸವಣ್ಣನವರ ಕಥೆಯನ್ನು ರಗಳೆಯ ಛಂದೋರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆ ಭೀಮಕವಿ ಬಸವಪುರಾಣವನ್ನು ಷಟ್ಪದಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ ಅದರೆ ಈ ಎಲ್ಲವೂ ಕಥನಕಾವ್ಯವೇ.

ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಭಾಷಾ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಛಂದೋರೂಪದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿದೆ. ಕವಿಗಳಿಗೆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಾದ ಅಂದಂದಿನ ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿದೆ ಪ್ರಮುಖವಾದ ಪ್ರೇರಣೆಗಳಾದ ಮತ ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ವಿಭಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬಹುದೆಂಬುದರ ಬಗೆಗೆ ವಿವಿಧ ವಿಧಾನಗಳು ಸೂಚಿತವಾಗಿವೆ. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಮುಖವಾದ ಮತಧರ್ಮಗಳಾದ ಜೈನ, ವೀರಶೈವ, ವೈಷ್ಣವ ಧರ್ಮಗಳಿಂದ ಪ್ರೇರಣೆಗೊಂಡು ರಚಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಜೈನಯುಗ, ವೀರಶೈವಯುಗ ಎಂದು ಅಂದಂದಿನ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿ ಮತಧರ್ಮವನ್ನು ಮೂಲಮಾನವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನೋಡಬಹುದೆಂಬೆಂದು ಕೆಲವರ ಅಭಿಮತ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ತಮಿಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಕನ್ನಡವೇ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಚೀನವೂ ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನುಳ್ಳದ್ದೂ ಆದ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ರಚಿಸಿದ

ಕವಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಸಾವಿರಕ್ಕೂ ಮೀರುತ್ತದೆ. ಅವರು ಪಡೆದ ಶ್ರೇಣಿಗಳು, ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳು, ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ, ಪ್ರಾಕೃತದಿಂದ, ತಮಿಳಿನಿಂದ ಪ್ರೇರಣೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ತಮ್ಮ ಕಾವ್ಯ ಪ್ರಯೋಗ ಪರಿಣಿತಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅನ್ಯ ಪ್ರೇರಣೆ ಪ್ರಭಾವಗಳನ್ನು ಪಡೆದರೂ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಅನ್ಯಭಾಷಾ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳ ಅನುಕರಣೆಯಾಗದೆ. ತಮ್ಮ ಸೃಜನಾತ್ಮಕ ಗುಣಗಳಿಂದ ಸ್ವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಮೆರೆದಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಬಗೆಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ವಿರೋಧಿ ಧೋರಣೆಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರು, ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸೊಗಸನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಕೃಷಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೌಶಲ್ಯತೆಯನ್ನು ತೋರಿದ್ದಾರೆ.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಚರಿತ್ರೆಯೆಂದರೆ ಅದು ಮನುಷ್ಯ ಸಮಾಜದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಆಶಯಗಳ ವಿಕಾಸದ ಕಥನವೇ ಸರಿ. ಪ್ರಾಚೀನತೆಯೊಂದಿಗೆ ವಿಸ್ತಾರ, ಸಮೃದ್ಧತೆ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವುದೇ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಯ್‌ಕಯ್ಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವಂತ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸಿದ ಪ್ರಬಲಶಕ್ತಿಗಳೆಂದರೆ ಧರ್ಮ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಕೃತ-ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಹೊರಗಿನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಾದರಿಗಳಿಂದ ಪೋಷಣೆ, ಸ್ಪೂರ್ತಿ ಪಡೆದರೂ ತನ್ನತನವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ವೈಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಗರ್ಭೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಕನ್ನಡ ಪರಂಪರೆ ಎಲ್ಲ ಮತಧರ್ಮಗಳ ಸತ್ವಸಾರವನ್ನು ಹೀರಿ ಸಾಮರಸ್ಯದ ಸೌಹಾರ್ದತೆಯನ್ನು ತಳೆದು ಬೆಳೆಯಿತು. ಅವಿಸ್ಮರಣೀಯ ಹೃದ್ಯ ಅನುಭವ ಹಾಗೂ ರಾಜಾಶ್ರಯದೊಂದಿಗೆ ಸುಭದ್ರವಾಗಿ ನೆಲೆಯೂರಿ ರಾಜಕೀಯ ಆಶ್ರಯದೊಂದಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಉದ್ಭವಕ್ಕೂ ಸಾಗಿಬಂದಿರುವುದು ಚರಿತ್ರಾರ್ಹ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ, ಬಸವೇಶ್ವರ ಕಲಾ ಮತ್ತು ವಾಣಿಜ್ಯ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯ,
ಬಸವನ ಬಾಗೇವಾಡಿ.

ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಚಾರ ಸಂಕರಣ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಾಗಿದೆ. ವಿಚಾರ ಸಂಕರಣದಲ್ಲಿ ಸಾದರಪಡಿಸಿದ ಅಭ್ಯಾಸಪೂರ್ಣ ಪ್ರಬಂಧಗಳು ಗ್ರಂಥ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ವಿಚಾರ ಸಂಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೆ, ಇಂದು ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಚಾರ ಸಂಕರಣದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ, ಹಿಂದಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ, ಮರಾಠಿ ಈ ನಾಲ್ಕು ಭಾಷೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಪಾದಕರಿಗೂ ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಿಗೂ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

ಡಾ.ಎಂ.ಬಿ.ಪಾಟೀಲ

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಬಿ.ಎಲ್.ಡಿ.ಇ ಸಂಸ್ಥೆ, ವಿಜಯಪುರ

ಇಂದು ಮನುಷ್ಯ ಪುಸ್ತಕದಿಂದ ದೂರ ಉಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ 'ಭಾರತೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯ : ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ' ವಿಷಯ ಕುರಿತು ವಿಚಾರ ಸಂಕರಣ ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಯಶಸ್ವಿಗೊಳಿಸಿದ ಸಂಯೋಜಕರಾದ ಡಾ.ಎಸ್.ಟಿ.ಮೇರವಾಡೆ ಹಾಗೂ ಉತ್ತಮ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಸಂಕಲಿಸಿ ಕೃತಿರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರಾದ ಪ್ರೊ.ಬಿ.ಬಿ.ಡೆಂಗನವರ, ಡಾ.ಆರ್.ವಿ.ಪಾಟೀಲ ಹಾಗೂ ಅವರ ಬಳಗಕ್ಕೆ ಅನಂತ ಶುಭಾಶಯಗಳು.

ಶ್ರೀ ಜಿ.ಕೆ. ಪಾಟೀಲ

ಪ್ರಧಾನ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳು, ಬಿ.ಎಲ್.ಡಿ.ಇ ಸಂಸ್ಥೆ, ವಿಜಯಪುರ

ವಿಚಾರ ಸಂಕರಣಗಳು ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರವಾಗದೆ, ಸಂಶೋಧಕರಿಗೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವಾಗಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಅದು ಇಂದು ಕಾರ್ಯ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮಂಡಿತವಾದ ನೂರು ಜನ ಲೇಖಕರ ಸಂಪ್ರಬಂಧಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಶಿಸ್ತುಬದ್ಧವಾಗಿ 'ಮಹೋನ್ನತ' ಎಂಬ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಕೃತಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ. ಇದು ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷಕರ ಕಾರ್ಯವಾಗಿರುವುದು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

ಪ್ರೊ. ಎಸ್.ಎಚ್. ಲಗಲಿ

ಆಡಳಿತಾಧಿಕಾರಿಗಳು, ಬಿ.ಎಲ್.ಡಿ.ಇ ಸಂಸ್ಥೆ, ವಿಜಯಪುರ

ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು ಕೇವಲ ಪಾಠ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಲದು, ಹೊಸ ಹೊಸ ವಿಚಾರ ಹಾಗೂ ಸಂಶೋಧನಾತ್ಮಕ ಲೇಖನ, ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಬೇಕು. ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಚಾರ ಸಂಕರಣದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿತವಾದ ಪ್ರಬಂಧಗಳು ಗ್ರಂಥ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಣಗೊಂಡದ್ದು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಯಶಸ್ವಿಗೊಳಿಸಿದ ಡಾ.ಎಸ್.ಟಿ.ಮೇರವಾಡೆ, ಹಾಗೂ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವರ್ಗಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಪ್ರಧಾನ ಸಂಪಾದಕರಿಗೂ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

ಡಾ.ಕೆ.ಬಿ.ಪೂಜಾರಿ

ಪ್ರಾಚಾರ್ಯರು

ಎಸ್.ಬಿ. ಕಲಾ ಮತ್ತು ಕೆ.ಸಿ.ಪಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯ, ವಿಜಯಪುರ

9 789383 813322

ISBN : 978-93-83813-32-2

ಸೌಮ್ಯ ಪ್ರಕಾಶನ, ವಿಜಯಪುರ